

Norad

Til: Ass. utenriksråd, Utenriksdepartementet

Via: Norads direktør

Kopi:

Utenriksdepartementet:
Utviklingsministerens sekretariat
Avdeling for regionale spørsmål og utvikling
Afrika I – Det sentrale, sørlige og vestlige Afrika
Afrika II- Regionen rundt Afrikas horn
Latin-Amerika-seksjonen
Seksjon for utviklingspolitikk
Seksjon for etatsstyring
Avdeling for FN, fred og demokrati
Seksjon for multilateral utviklingsfinansiering og global økonomi
Seksjon for menneskerettigheter og demokrati
Seksjon for humanitære spørsmål

Ambassaden i Guatemala
Ambassaden i Khartoum
Ambassaden i Maputo
Ambassaden i Nairobi

Norad:

Avdeling for helse, utdanning og forskning
Avdeling for sivil samfunn
Avdeling for metode og resultater

Fra: Anette Haug

Vår ref.:
0901728-134

Arkivkode:
842.0

Dato:
18.11.2011

Vår saksbeh.:
Anette Haug

Notat

Oppfølgingsnotat. Evaluering av norsk og svensk støtte til fremme av barns rettigheter

Oppsummering

Ifølge evalueringen tar norsk og svensk bistand til barns rettigheter godt hensyn til hovedprinsippene i FNs konvensjon om barns rettigheter og norsk og svensk politikk på området, og de fleste tiltak når sine mål. Unntaket gjelder barns deltakelse, hvor innsatsen karakteriseres som mer symbolsk enn reell.

Sverige har større vekt på integrering eller ”mainstreaming” av barns rettigheter enn Norge. Rapporten viser at Sverige ikke har lykket med sin integreringsstrategi. Det argumenteres likevel, på et generelt grunnlag, for at Norge innfører ”mainstreaming” som del av en to-leddet strategi, sammen med målrettet innsats. En annen sentral

anbefaling er økt bruk av Barnekonvensjonen i forbindelse med dialoger og programmer.

Høringsrunden reflekterte positive og negative synspunkter på rapporten og dens konklusjoner og anbefalinger, men ga generelt god støtte til rapporten som grunnlag for den videre dialog om utformingen av bistanden på dette viktige feltet.

Evalueringsavdelingens anbefalinger er spesifisert under pkt. 5.

1. Innledning

Chr. Michelsens institutt har foretatt en uavhengig evaluering av norsk og svensk støtte til fremme av barns rettigheter. Formålet for fellesevalueringen var å oppsummere resultater av norsk og svensk innsats og å bidra til læring og videre utvikling av strategier og metoder når det gjelder barns rettigheter.

Evalueringen dekker norsk og svensk bistand til fremme av barns rettigheter i perioden 2001-2009. De to landenes retningslinjer og strategier for slik støtte står sentralt i evalueringen. Sverige har større vekt på integrering av barns rettigheter i bistanden enn Norge har. Fire land ble valgt ut for nærmere studier: Guatemala, Kenya, Mosambik og Sudan. Norad og Sida samarbeidet om evalueringen, med Sida som hovedansvarlig. Rapporten er publisert av Sida: 1/2011 Joint Evaluation, "Supporting Child Rights. Synthesis of Lessons Learned in Four Countries".

2. Evalueringsrapportens innhold

Evalueringsrapporten konsentrerer seg om de mer kvalitative og strukturelle forhold ved støtten til fremme av barns rettigheter. Det inngår en kartlegging i evalueringen som grunnlag for utvelgelse av prosjekter for dybdestudier i de fire caselandene, men rapporten gir ingen oversikt over midlene som har gått til dette feltet i Sverige og Norge.

Hovedkonklusjonene er:

- Rapporten vurderer integrering av barns rettigheter etter hovedprinsippene fra FNs konvensjon om barnets rettigheter (Barnekonvensjonen): ikke-diskriminering; retten til liv, overlevelse og utvikling; retten til å gi uttrykk for sine meninger og å bli hørt; og hensynet til barnets beste interesser. Både norsk og svensk innsats i de studerte landene har tatt godt hensyn til disse prinsippene og norsk og svensk politikk på området, og de fleste tiltakene når sine mål. Unntaket gjelder barns deltakelse, hvor det er få oppløftende resultater. Her karakteriseres innsatsen som mer symbolsk enn reell.
- Rapporten viser at Sverige i liten grad har lykket med integrering av hensynet til barns rettigheter i bistanden. Det understrekes at denne strategien er svært

ambisiøs og krever mye ressurser, løpende oppmerksomhet og kompetansebygging. Integrering er fornuftig som prinsipp, sier teamet, men giverne undervurderer det som kreves for å få det til å virke i praksis. Teamet argumenterer på et prinsipielt grunnlag for at integrering, ”mainstreaming” bør inngå som en del av en tosidig strategi: integrering gir best langsiktig uttelling, men målrettet innsats for barn gir gode resultater på kortere sikt.

- Rapporten gir ikke noe klart svar på hva som er de beste kanalene for å fremme barns rettigheter. Stat-til-stat-bistand hevdes å ha sine fordeler særlig når det gjelder den langsiktige forankringen av rettighetene. Sivile organisasjoner er viktige særlig i påvente av at staten skal bli i stand til å ivareta sine forpliktelser ifølge Barnekonvensjonen. I tillegg er organisasjonene viktige som overvåkere av og talsmenn for barns rettigheter. UNICEFs rolle behandles også i rapporten. UNICEF er en viktig samarbeidspartner for myndighetene når det gjelder barns rettigheter. Samtidig stiller teamet spørsmål ved UNICEFs rolle som mellomledd mellom nasjonale og lokale organisasjoner. Konsulentene er redd for at dette kan hemme mangfold og organisasjonenes selvstendighet.

Sentrale anbefalinger:

- Rapporten kommer med en sterk anbefaling om å benytte Barnekonvensjonen som en viktig kilde til og guide for politisk dialog og innretning av programmer.
- Norge bør integrere barnerettigheter i bistanden generelt, i kombinasjon med målrettede tiltak - slik Sverige har gjort.
- Med bakgrunn i påviste svakheter både i den norske og svenske innsatsen når det gjelder barns deltagelse, bør Norad/UD og Sida vurdere hvordan barn kan bli mer involvert i prosjekter - fra prosjektutføring til evaluering.
- Svenske og norske ambassader bør ha mer kontakt med lokale myndigheter om barns rettigheter.
- Rapporten har også mer spesifikke anbefalinger angående støtte til organisasjoner og administrative anbefalinger med sikte på å bedre informasjon og innsyn i prosjektene.
- Det anbefales fortsatt støtte til UNICEF på nåværende nivå, men også at Norge og Sverige slutter med å la støtte til lokale organisasjoner gå gjennom UNICEF.

3. Berørte parters synspunkter

Evalueringsrapporten ble sendt på høring, og ble presentert på seminar 12. mai som ledd i høringsprosessen. Synspunkter som omtales i det følgende refererer seg til skriftlige uttalelser til synteserapporten og muntlige fra seminaret.

Evalueringsavdelingens ønske om å få med synspunkter fra sentrale parter har bidratt til at dette oppfølgingsnotatet kommer noe senere enn optimalt.

Høringsuttalelsene er generelt sett positive til evalueringsrapporten, den berømmes for å komme med synspunkter og anbefalinger rundt sentrale spørsmål, og sies å legge et godt grunnlag for diskusjonen rundt den videre utviklingen av støtten og samarbeidet på feltet. Det var bred enighet rundt behovet for bedre tilrettelegging av barns deltakelse. Det ble også generelt sett uttrykt klar støtte til anbefalingen om å knytte bistanden og dialogen bedre opp mot det etablerte systemet rundt Barnekonvensjonen og UPR-prosessen. Når det gjelder anbefalingene rundt ”mainstreaming” i den norske bistanden, var det mer delte meninger. Det vises til vedlegg for en mer utførlig redegjørelse for høringsuttalelsene.

4. Evalueringsavdelingens vurdering

Evalueringsavdelingen mener rapporten representerer et godt utgangspunkt for diskusjon rundt den fremtidige støtten til fremme av barns rettigheter. Rapporten kommer med konklusjoner og anbefalinger på sentrale områder. Den gir nyttige innspill rundt den problematiske sammenhengen mellom det normative nivået og bistanden innen det viktige feltet barns rettigheter i utviklingssamarbeidet. Og den retter søkelyset mot behovet for å ta barns deltakelse mer på alvor.

Det er også svakheter ved rapporten, som også høringsuttalelsene peker på. Den trekker omfattende konklusjoner på et snevert prosjektgrunnlag, og viktige funn reflekteres ikke alltid i analysen og anbefalingene.

Konsulentene peker selv på begrensninger og tar forbehold om at prosjektene som studeres ikke er statistisk representative, men mener det er tilstrekkelig grunnlag for konklusjonene som trekkes. Ved enkelte sentrale anbefalinger påpekes det at disse baserer seg mer på generelle vurderinger enn på direkte funn fra feltarbeidet.

Evalueringsavdelingen mener evalueringen i rimelig grad svarer på mandatet, og at det gis rimelig belegg for funn, konklusjoner og anbefalinger. Imidlertid mener vi, både pga kompleksiteten i saksforholdet og med grunnlag i påpekte svakheter ved rapporten, at det kan være et behov for å se nærmere på en del av konklusjonene og anbefalingene før det trekkes endelige konklusjoner i den videre oppfølgingen.

5. Evalueringsavdelingens anbefalinger

EVAL vil tilrå at:

Det legges opp til en dialog med involverte partnere rundt den videre utviklingen av utviklingssamarbeidet for fremme av barns rettigheter med evalueringsrapporten som et viktig grunnlag. Det vises dessuten til Utenriksdepartementets eget notat av 18.10.11, som et nyttig innspill i oppfølgingen.

På denne bakgrunn vil vi peke på følgende forhold og behov som kan inngå i dialogen og utviklingen av feltet fremover:

- Vurdere nærmere sentrale konklusjoner og anbefalinger når det gjelder ”mainstreaming” av norsk bistand til fremme av barns rettigheter.
- Vurdere nærmere og finne gode mekanismer for hvordan støtten til fremme av barns rettigheter kan knyttes bedre opp mot Barnekonvensjonen og etablerte prosesser for menneskerettighetskonvensjonene.
- Vurdere nærmere rapportens konklusjoner og anbefalinger når det gjelder kanalvalg, for å bidra til forståelse for og utnyttelse av kanalvalgenes komparative fortrinn og måloppnåelse i utviklingssamarbeidet på feltet. I den forbindelse se nærmere på hvordan barns rettigheter kan fremmes gjennom bilateral bistand.
- Videreutvikle dialogen med organisasjonene og Norad for å fremme barns rettigheter generelt, og mer spesifikt finne frem til egnede mekanismer for barns deltakelse. Her kan også evaluering av barns deltakelse og effekten for fremme av barns rettigheter være relevant.
- Videreutvikle prosjekt- og statistikkssystemet i samarbeid med Norad slik at det gir bedre koplinger og enklere tilgang på opplysninger om bistandsinnsatsene.

For enkelthets skyld minner vi om den videre prosedyren. I tråd med evalueringsinstruksen skal Utenriksråden beslutte, på grunnlag av notat fra den avdeling som er ansvarlig for tiltaket som er evaluert, hvilke saker som skal følges opp, innen hvilke tidsrammer, og av hvem. Denne oppfølgingsplanen skal meddeles berørte parter innen seks uker med kopi til Evalueringsavdelingen og Norads direktør. Innen ett år skal den ansvarlige avdelingen rapportere til Utenriksråden om oppfølgingspunkter.

Vedlegg: Berørte parters synspunkter

Utenriksdepartementet :

I notat av 18.10.11 peker UD innledningsvis på at Norges arbeid for barns rettigheter går langs tre hovedspor: 1 Policy-dialog og uttalelser; 2 Multilateralt utviklingssamarbeid og 3 Bilateral bistand. Policy-dialogen som Norge bedriver er i liten grad reflektert i evalueringsrapporten, men er sentral i UD's arbeid for barns rettigheter også i sammenheng med utviklingssamarbeid. Hovedsporet for Norges arbeid med barns rettigheter i utviklingssamarbeidet er bidrag gjennom multilaterale organisasjoner. En stor del av Norges bilaterale bistand er innrettet mot områder og prosjekter hvor barns rettigheter står sentralt. Det er imidlertid ingen klare overordnede retningslinjer for den bilaterale innsatsen for barns rettigheter. At strategien ”Tre milliarder grunner” ikke ser ut til å ha fungert som referanseramme, kan skyldes at feltet barns rettigheter involverer et spesielt bredt spekter av et samfunn. Kommentarene gis under fem hovedoverskrifter:

Rapporten anbefaler at bistandsprosjekter bør reflektere de fire hovedstolpene i FNs Barnekonvensjon: Innenfor den multilaterale utviklingshjelpen er forankringen i FNs barnekonvensjon allerede godt integrert i den operative virksomheten. Spesielt vesentlig er Norges bidrag til UNICEF. Multilaterale kanaler anses fortsatt som hovedfokus for Norges internasjonale arbeid med barns rettigheter, både i normativ, økonomisk og politisk forstand. Samtidig erkjenner UD at enda mer systematisk arbeid kan gjøres for å løfte barnekonvensjonens prinsipper som føringer også innenfor den bilaterale bistanden. Nøkkelen her kan være en bedre sammenheng mellom arbeidet i multilaterale fora og i den bilaterale policydialogen, bl.a. gjennom UPR-mekanismen, årlige møter med mottakerlandets myndigheter og i diskusjoner innad i etablerte giverstrukturer, spesielt der Norge inngår i et flergiversamarbeid innen direkte budsjettstøtte og sektorprogrammering.

Rapporten anbefaler mainstreaming av barns rettigheter i utviklingshjelpen: Erfaringene med mainstreaming av andre områder i norsk bistand (likestilling og miljø) er blandede. Erfaringen med mainstreaming av barns rettigheter i svensk utviklingspolitikk har i følge rapporten hatt begrenset effekt. I tillegg står konseptet om mainstreaming i et potensielt motsetningsforhold til prinsippet om ubunden bistand. Desto flere policybindinger Norge legger i sitt utviklingssamarbeid, desto mindre frie vil samarbeidspartnerne, inkludert NGOer, være i utformingen av sine prosjekter. Mainstreaming er svært ressurskrevende, samtidig som resultatene av en slik politikk er høyst usikre. Da hoveddelen av forvaltningsansvaret for det bilaterale utviklingssamarbeidet er delegert til utenriksstasjonene, reiser en så ambisiøs strategi også et spørsmål om realisme med hensyn til tilgjengelig kapasitet. I tillegg er det allerede et stort antall bindende retningslinjer for utviklingssamarbeidet, og man bør generelt være varsom med å legge enda mer til dette. Effekten kan være at mengden retningslinjer blir u håndterlig, noe rapporten også er inne på. Det er behov for å løfte

temaet barns rettigheter i norsk utviklingsagenda, men dette bør gjennomføres med andre verktøy enn mainstreaming. Ett slikt verktøy kan være deling av ”best practices”, hvor NGOene kan ha en fremskutt rolle. I tillegg til en fokusering av temaet i de etablerte kanalene for bilateral policydialog.

Rapporten anbefaler mer og fler målrettede tiltak for å styrke barns rettigheter: UD oppfatter det multilaterale systemet som den mest effektive kanalen, da dette gir størst nedslagsfelt for å fremme barns rettigheter, samtidig som man nyttiggjør seg den betydelige kompetansen som FN og andre multilaterale organisasjoner besitter. I tillegg gjøres det også mye bilateralt både gjennom sivilt samfunn og stat-til-stat bistand, særlig innen helse- og utdanningssektoren. Likevel er det klart at barns rettigheter er et felt hvor Norge kan markere seg enda sterkere. Seksjoner og stasjoner som forvalter bistandsmidlers kan spille en enda sterkere rolle i å identifisere mulige satsningsområder og egnede prosjekter for norsk støtte.

Rapporten anbefaler en strategi for hvordan barn i større grad kan gis innflytelse i tiltak som omhandler barns rettigheter: Dette er et viktig prinsipp og er forankret i Barnekonvensjonen. Her er det i første rekke behov for erfaringsutvekslinger om hvordan barns innflytelse best kan sikres. UD/Norad vil kunne ha nytte av kreative innspill, særlig fra NGOene som har praktisk erfaring på lokalt nivå. Identifisering av ”best practices” vil være et viktig bidrag i dette arbeidet. Multilaterale organisasjoner, spesielt UNICEF, har også en viktig rolle i å legge til rette for at barns prioriteringer bringes fram til beslutningstakere. Barns innflytelse innen generiske saksfelt, som miljø og klima, er også viktig. F. eks. fremheves det som et mål i St. meld. 14, *Mot en grønnere verden*, at barn må inkluderes som målgrupper og aktører i nasjonale tilpasningsplaner og at man må sikre deres rettigheter i strategier for katastrofeforebygging (s. 71).

Rapporten anbefaler en mer enhetlig politikk mellom UD, Norad og ambassadene for å fremme barns rettigheter: Man bør generelt etterstrebe så stor grad av koherens mellom de ulike delene av systemet som mulig. De frivillige organisasjonene bør også inngå i en strategisk tenkning på hvordan vi kollektivt kan oppnå best mulig resultater. Samtidig er det viktig at retningslinjene som regulerer tilskudd til frivillige organisasjoner, f.eks gjennom Norads sivilsamfunnsstøtte, gir de frivillige organisasjonene stor frihet med hensyn til utformingen av prosjekter. Dette prinsippet legger opplagte begrensninger på mulighetene for en enhetlig strategisk tilnærming til barns rettigheter på landnivå. For sterke føringer vil kompromittere de frivillige organisasjonenes uavhengighet. Det sivile samfunns ”vaktbikkje-funksjon” er viktig å verne om, særlig med hensyn til sårbare grupper. Man må her finne en balanse mellom disse prinsippene. I tillegg til koherens mellom organisasjonene, er det også viktig å se sammenhengen mellom barns rettigheter og satsningsområder som er dels overlappende, som likestilling. Diskriminerende praksis mot kvinner kan f. eks. i mange tilfeller ha sammenheng med behandling av jenter i oppvekst og i utdanningssystemet.

Norad, Avdeling for helse, utdanning og forskning (HUF):

Viktige funn. Rapporten er interessant lesning med flere relevante og viktige funn og anbefalinger. Den er ryddig oppbygd og lett å orientere seg i, og vil således kunne brukes som et praktisk redskap i arbeidet med barns rettigheter i norsk utviklingssamarbeid. Det er positivt at rapporten problematiserer forholdet mellom det normative rettighetsapparatet og den praktiske bistanden.

Mainstreaming. Det anbefales at barns rettigheter skal mainstreames i norsk utviklingssamarbeid. Dette er en interessant anbefaling, som HUF ønsker å ta på alvor. Det ville ha vært nyttig om rapporten hadde vist til vellykkede eksempler på mainstreaming av barns rettigheter i andre aktørers utviklingspolitiske arbeid.

Stat-til-stat-bistand. Evalueringsteamet trekker fram viktigheten av programmer på myndighetsnivå: "[A] functioning and sustainable system for ensuring child rights can only be state-based" (s. 98). Likevel gir teamet kun anbefalinger om viktigheten av videre støtte til sivilsamfunnsorganisasjoner og UNICEF (Recommendations regarding aid modalities). Det gis ingen anbefalinger om bilateral støtte, for eksempel til barne- og familiedepartement. Det kommer ikke fram hvordan funnene tas til følge i anbefalingene. Dette er et savn i evalueringen.

Sivilsamfunnsorganisasjoners roller. HUF mener framstillingen av sivilsamfunnsorganisasjonene er noe skjev. Sivilsamfunnsorganisasjoner trekkes fram som viktige aktører som selvstendige vaktbikkjer, tjenesteleverandører og forsvarere av barns rettigheter, mens UNICEF på den annen side trekkes fram som en samarbeidspartner for nasjonale myndigheter. Flere organisasjoner, med Redd Barna i spissen, har imidlertid etablert et nært samarbeid med myndighetene i landene der de har engasjement. Det hadde vært svært interessant om teamet hadde hatt et visst fokus også på denne modellen, og kommet med anbefalinger knyttet til samarbeid mellom stat og frivillige organisasjoner på samme måte som for stat og FN-organisasjoner. Det hadde vært nyttig å se om denne formen for samarbeid kan bidra til å styrke bærekraften, effektiviteten og kvaliteten i programmene.

Plan-Norge uttrykker stor tilfredshet med evalueringen og støtter alle de viktigste konklusjonene i rapporten. De gir sin fulle støtte til anbefalingen om "mainstreaming" i rapporten og deler teamets syn på at Barnekonvensjonens prinsipp om "barnets beste" forplikter norske myndigheter til å vurdere hensynet til barns rettigheter på alle områder i politikken. Dette vil kreve ressurser og kompetansebygging, i UD og Norad, og de mener det er behov for en oppdatert strategi for norsk innsats for barns rettigheter. Plan kommenterer også mer detaljert forhold rundt barns deltakelse, bruk av Barnerettskomiteens konkluderende merknader, og prinsippet om inkludering, ikke-diskriminering. Det er viktig å følge opp rapportens anbefaling om barns deltakelse, som ifølge Plan gir en trippel effekt: Det oppfyller retten til deltakelse nedfelt i

Barnekonvensjonen, det sikrer at prosjekter utarbeides i tråd med barns perspektiv og behov og dermed mer effektivt til realisering av deres øvrige rettigheter, og det gir barn erfaring som gjør dem bedre i stand til å kjempe for sine rettigheter og bli ansvarlige demokratiske borgere også som voksne. Plan mener at arbeidet med å sikre barns deltakelse må legges til som et av målene som vektlegges for bevilgninger (Post 70 Sivilt samfunn, og 75 Internasjonale organisasjoner og nettverk). Når det gjelder Barnerettskomiteens merknader, og føringene av disse for norske bistandsprogrammer, mener Plan at det snarest må komme på plass retningslinjer for hvordan dette skal følges opp. Vedrørende inkludering, henvises det også til den pågående evalueringen av støtten til funksjonshemmedes rettigheter med håp om at disse to evalueringene vil bli sett i sammenheng.

UNICEF (Norge) uttrykker stor tilfredshet med at dette viktige feltet har vært gjenstand for en omfattende evaluering og mener oppfølgingen er svært viktig for å styrke barns rettigheter i Norges samarbeidsland, hvor UNICEF ønsker å delta med sin kompetanse. UNICEF mener at evalueringsteamet fremhever viktige aspekter ved implementering av barnekonvensjonen som UNICEF er dyktige på, som å sikre at bærekraftig implementering bare kan skje ved at staten har det overordnede ansvar og må settes i stand til å ta et slikt ansvar. UNICEF mener de har en unik rolle som pådriver, partner og ressurs for myndigheter i land som har ratifisert konvensjonen, og setter pris på at dette er klart kommunisert i rapporten. Det uttrykkes imidlertid en klar reservasjon og uenighet når det gjelder rapportens synspunkter på UNICEF som ”upassende” (inappropriate) kanal og mellomledd for bilaterale midler til frivillige organisasjoner på landnivå. Det påpekes at UNICEFs avtale med samarbeidslandenes myndigheter forutsetter implementering bl.a. gjennom frivillige organisasjoner. Dette sikrer at frivillige organisasjoner på landnivå får tilgang til ressurser og opplæring og at det stilles krav til kvalitet. Anbefalingen synes lite fundert i de funn som evalueringen beskriver og de stiller seg undrende til påstanden som fremsettes. Når det gjelder diskusjonen rundt ”mainstreaming”, er UNICEF enig i at dette bør være et mål, men at det er for ambisiøst å satse på en slik tilnærming uten først å bygge ytterligere kompetanse på ulike nivåer for å styrke implementeringen.

Seminaret hadde bred deltagelse fra berørte parter, fra UD, Norad, konsulentbransjen og spesielt organisasjonene. I tillegg til de som har kommet med skriftlige kommentarer og dermed inngår med egen omtale over, var Redd Barna, SOS barnebyer og Childwatch også representert.

Redd Barna, UNICEF og Plan-Norge deltok med forberedte innlegg på seminaret med fokus på barns deltakelse. Her viste de til relevante erfaringer og ga sterk støtte til konklusjoner og anbefaling i rapporten på dette området.

Seminaret reflekterte en bred enighet om at evalueringen var nyttig og et godt utgangspunkt for diskusjon om videre utvikling av støtten til dette viktige feltet innen norsk utviklingssamarbeid. Rapporten ble berømmet for å gi nyttige innspill rundt den

problematiske sammenhengen mellom det normative nivået og bistanden innen det viktige feltet barns rettigheter. Det ble uttrykt klar støtte til anbefalingen om å knytte bistanden og dialogen rundt barns rettigheter i landene opp mot Barnekonvensjonen, komiteens kommentarer og øvrige prosesser, spesielt UPR prosessen, tilknyttet konvensjonene. Man mente at dette gir et forsterket innspill til det omfattende arbeid som pågår på dette området. At delttagelsesaspektet er et svakt punkt, at det er behov for og ønskelig å bidra til mer deltagelse fra barn og utvikling av metoder for å få dette til, var det også bred enighet om. Organisasjonene kunne også berette om positive erfaringer med barns deltagelse, både i prosjekt- og evalueringssammenheng. Og Utenriksdepartementet ga uttrykk for ønske om videre dialog med organisasjonene. Andre av konklusjonene og anbefalingene var det mer delte meninger om, bla når det gjelder teamets argumentasjon om at Norge, gjennom Barnekonvensjonen, ”mainstreamings-prinsippet” om barnets beste, og inkorporeringen i norsk lov, skulle ha en juridisk forpliktelse til ”mainstreaming” av barns rettigheter i bistanden. Fra organisasjonenes side ble det også uttrykt forbehold når det gjelder representativiteten i utvalget av prosjekter og de generelle slutningene som trekkes på dette grunnlaget.